

Posudek vedoucího na bakalářskou práci Karolíny Novákové „Experti, laici a problém důvěry: Jak laici vyhodnocují, kterým expertům mohou věřit?“

Celkové hodnocení

Práce Karolíny Novákové se zaměřuje na důležité téma a je výsledkem autorčina dlouhodobého úsilí se s jeho nástrahami vyrovnat. Obecně se domnívám, že autorka prokázala své kompetence dostatečně na získání bakalářského titulu, byť práce má nemálo hrbolatých a nedotažených aspektů. To se týká jak teoretické části, kde se hlavně moc nepovedlo plynule začlenit téma sociologických generací, tak části empirické, kde autorka žádíme svá—bohužel velice skromná—data, co se dá, ale nijak přesvědčivé to ve výsledku není.

Práci doporučuji k obhajobě před příslušnou komisí. Navrhuji hodnocení známkou **dobře (3)**.

Dílčí komentáře

Autorka poněkud zápasí s akademickým stylem. Některé pasáže jsou příliš žurnalistické, jiné zase stylisticky nedotažené natolik, že je někdy těžké se v obsahu textu zorientovat. To se projevuje již v Úvodu práce, který je příliš rozvlklý a dlouho mu trvá, než se dostane k jádru věci. Z obsahového hlediska zde chybí explicitní stanovení cíle práce.

Kapitoly 1-3 jsou celkem v pořádku, byť poněkud stručné s ohledem na složitost tématu. Autorka nicméně pokrývá potřebné aspekty situace—i když ne vždycky úplně obratně—a vhodně odkazuje na akademickou literaturu. I závěrečná bibliografie je udělaná velmi pěkně dle akademických norem. Problém představuje kapitola 4, kterou se příliš nepodařilo propojit se zbytkem textu, ani směřovat k jádru věci, kterým je vnímání odborníků veřejností. Koncept sociologických generací je kontroverzní sám o sobě, tady navíc jsou generace pojaty příliš obecně a čtenáři neobeznámenému s procesem geneze této práce může být jejich přítomnost docela záhadou.

Shrnutí teoretické části je moc stručné a jako žádoucí propojující aspekt teoretické a empirické části ani coby připomínka konkrétních „takeaways“ moc nefunguje.

Empirická část staví na využití Muensterského inventáře, což je sám o sobě dobrý a chvályhodný nápad. Jinak se ale v řadě aspektů úplně nepovedla. To se týká již formulace hypotéz v kap. 6.1, jíž autorka mohla věnovat více péče. Čtenář se může potýkat s tím, proč je H1 stanovena v negativu, když celá práce stojí na předpokladu opaku (možná zmatení mezi pracovní hypotézou a H0 určenou pro statistické testování?), nebo chvíli dumat nad tím, jestli se v H3 mluví o věku experta či respondenta.

Sebraná data jsou bohužel chudá a těžko se s nimi pracuje. Autorčiny postupy zpracování navíc nevyznívají přesvědčivě. V kap. 7.2 chybí jakákoli metoda zpracování a domnívám se, že cestou, kterou zvolila autorka, se toho moc dozvědět nemůžeme – je to moc nahodilé. Pokud o rigoróznější zpracování v kap. 7.3 je směrodatně správné, ale z hlediska provedení rovněž nepřesvědčivé. Můj dojem je v zásadě ten, že nevyšlo nic, a dá se jen diskutovat o tom, proč přesně: Málo dat? Nesprávně zvolené / provedené statistické postupy? Nešťastně zvolené medailonky expertů, které míchají příliš mnoho potenciálně důležitých charakteristik dohromady? Možná je samozřejmě i kombinace předchozího...

Autorka se snaží z rozpačitých výsledků vytěžit, co se dá, ale její snaha podle mého mínění nepadá úplně na úrodnou půdu. Interpretace některých výsledků, které vyšly statisticky signifikantní, působí nahodile a improvizovaně. Oceňuji přítomnost diskuse limitací v kap. 8, byť mohla být detailnější. Kap. 9 by měla výsledky diskutovat v kontextu ostatní literatury k tématu, ne samostatně. Závěr působí s ohledem na nesnáze empirické části práce příliš sebevědomě.

Z pozice vedoucího pozitivně hodnotím průběžnou snahu autorky zapracovávat mé komentáře a s různými aspekty zvolené problematiky se potýkat poměrně autonomně.

V Praze 12. 9. 2024,

Petr Špecián, Ph.D.